

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΝΕΩ. ΕΛΛΗΝΟΜΗΝΗΜΟΝΙ ΤΟΜ. 16
(1922: Σ. 39 — 59) ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΓΑΜΒΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

Ἐν σελ. 40, 5-7 γρ. οὐ χρυσός. Πρβ. καὶ κατωτέρω: οἱ φόροι—
ὁ κόσμος.

Ἐν σελ. 41, 1 ὁ κώδιξ παρέχει: *εἰ τὴν κρῖσιν βούλει ὁ βαίνειν
εὐθέτως* γράφει: *εἰ τὴν κρῖσιν βούλοιο βαίνειν εὐθέτως*.

Ἄσχοι. 133 κρῖνε δ' εὐθείαν δίκην ἔτι πρβ. τὰ ὀνόματα εὐθύ-
δικος (εὐθυδικῆς, εὐθυδικαίος), εὐθυδικία, εὐθύτης (=δικαιο-
σύνη) ἔτι πρβ. τὰς φράσεις εὐθύνο δικας σκολιάς (Σόλων), εὐθύνο
δικας λαοῖς (Πίνδαρος). Ἐπι πρβ. κατωτέρω σελ. 45, 10-12 (λοξὰ
κρῖνειν!).

σ. 41, 21 ἄρμά: τὸ ὄρθον εἶναι ἄρμοι.

σ. 43, 3 γρ. σῶσαι

γὰρ ἤλθε(ς) κόσμον, οὐ, κρῖναι, Λόγος.

Ἐν σελ. 43, 11 κεῖται: *εἰς ῥύψιν, εἰς κάθαρσιν ἀγνοημάτων*:
γρ. *εἰς ῥύψιν*. Ῥύψις=κάθαρσις, καθαρισμός (ἀπὸ τοῦ ῥύπτω=καθα-
ρίζω, πλύνω).

Ἄσχοι ῥύψιν θὰ γράψωμεν, δεικνύει τὸ εὐθύ: ἀμέτρωσ «εἰς κάθαρσιν
ἀγνοημάτων». Πρβ. καὶ σελ. 43, 19 (ἀπορρῦσαι!)

σ. 43, 19 ῥύπου μολυσμὸν ὡς ἀπορρῖψαι θέλων: γρ. ἀπορρῦσαι!
πρβ. παρατηρήσεις μου εἰς σ. 43, 11 ἀπορρῦπτω=ἀποκλόνω τὸν
ῥύπον.

σ. 44, 9 ὁ στίχος νοσεῖ (ὁπέρμετρος).

σ. 45, 14—15 Δίονται διορθώσεως.

σ. 45, 19 γρ. σίτου (;). Ἐν τῷ ἀδελφῷ στίχῳ τὸ χρυσαίων προέρχεται
ἐκ διορθώσεως τοῦ Λάμπρου ἔν τῷ κώδικι κεῖται χρυσαίου.

σ. 46, 9 Μετὰ τὴν λ. λόγων θὰς ἐρωτηματικόν.

σ. 46, 11 γρ. εἰ δ' οὖν (;) λάβοις.

σ. 46, 12—14 ἀνακτα σιστῶ καὶ σονιστῶν² νομφίους... βλέπει: γρ.

1. Ἐἶχον παραδώσει τὰς παρατηρήσεις μου, ὅτε λαβὼν φωτογραφίας εἶδον, ὅτι ἐν τῷ
κώδικι κεῖται: ἀπορρῦσαι. Οὕτω ἐπικυροῦται θαυμασίως ἡ διορθώσις μου.

2. Ὁ κώδιξ παρέχει σιστῶ, ὡς εἶχον ἤδη διορθώσει.

ἀνακτας ἰσθῶ καὶ συνιστῶ νυμφίους. εἴ τις διασεισείε — μου πρὸς... βλέπει. Οὕτω οἱ στίχοι λαμβάνουσι νόον.

σ. 48, 8 Τὸ τοῦ κώδ. φθάσει ὀρθῶς διορθώθη (Ν. Ἑλλ. 16, σ. 463) φθάσειν (καὶ οὐχὶ φθάσει) ὡς γνωστόν, ὁ ἀόριστος τοῦ ἰπαρεμφάτου ἐν τῷ βοζαντιακῷ Ἑλληνισμῷ εἶχε κατάληξιν — σιν (πρὸς. καὶ οσλ. 49, 2) ἢ κατάληξιν αὕτη σφίεται νῦν ἐν τῷ παρακειμένῳ τῆς ὀριστικῆς (ἔχω φθάσει).

σ. 48, 12 γρ. καὶ, τέκνον, οἶδα(ς) τοῦτο καὶ καλῶς ἔγνωσ. Οἶδας (=οἶδα) σόνηθε; ἐν τῷ βοζαντιακῷ Ἑλληνισμῷ. Πρὸς. π. γ. ἀνωτέρω σ. 43, 2 (οἷς οἶδας τρόποις) καὶ κατωτέρω σ. 58, 25 (ὡς οἶδας).

σ. 49, 7 μεσέτην: γρ. μεσῆτιν.

σ. 51, 17 γρ. πανσθενεῖς (πρὸς. 49. 14, 51. 18, 52. 5) πιθανώτερον ὅμως διορθοῦται ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι 16 (1922) σ. 460 (εὐσθενεῖς).

σ. 52, 5 γρ. τοὺς (δὲ) κατ' αὐτῶν.

σ. 52, 15 γρ. μεσῆτις.

σ. 52, 18 Μετὶ τὸ εἶμι θεὸς κόμμα.

σ. 53, 25 αὐτὸς δικαιοῦνον εὐμενῶς ἴδε: γρ. αὐτόν, δικαιοῦνος, εὐμενῶ; ἴδε. Δικαιοῦνος εἶναι ἐπιθετον τοῦ Διός, φύλαξ δικαιοσύνης. Ἐνταῦθα (ἐν κλητ. πτώσει) ἐπιθετον τοῦ θεοῦ. Π.δ. στίχ. 24 ὡς δίκαια.

δ. 53, 29 εἰς συνάπτον τάξις ἐνθα μαρτύρων. Ὁ Σ. Λίμπρος ἔγραψεν εἰς συνάπτον· ἀλλ' ὁ στίχος καὶ ἑλληνικῆς μένει καὶ οὐδένα νόον ἔχει. Κατ' ἡμᾶς γρῆτέον: εὐθυ(ε δ') αὐτόν· τάξις ἐνθα μαρτύρων (=ἰδῆγει δ' αὐτόν, ἐνθα εἶναι ἡ τάξις τῶν μαρτύρων).

σ. 55, 7 — 11 ταῖς βασιλικαῖς συγκρίσεων ἀλουργίαι ἢ τοῦ σιδήρου μαργάροις μελανίαν τὴν πυράγραν μαρμαρυγαῖς ἡλίκη καὶ γε σταφιδόπολις ἀμιλλωμένη πρὸς βασιλισσαν² κλπ: γρ. ταῖς... ἀλουργίαι, ἢ τὴν σιδήρου... μελανίαν, τὴν πυράγραν τε (κῶδιξ!) μαρμαρυγαῖς ἡλίου καὶ γε ἀλφιδόπολις ἀ[υ]μιλλωμένη πρὸς βασιλίσσαν κλπ. Οὕτω μόνον διορθώμενοι καὶ στιχόμενοι οἱ στίχοι παράχουσι κάλλιστον νόον. Τὸ τοῦ κώδικος σταφιδόπολις εἶναι ἀνοήκων, ἐνῶ τὸ

1. εἶσαν ἄπτον = εὐθυ(ε δ') αὐτόν· νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ μόνη παναγογραφικῶς χωροῦσα διορθώσις.

2. Ὁ Σ. Λ. ἔγραψε: ἡλίκη — σταφιδόπολις — ἀμιλλωμένη.

E. Γ. Δ. 235 K. T. I
IOANNINA 2006

ἀλφειτόπωλις εἶναι μεμαρτυρημένον. Ἡ ἄλφειτα (= ἄλεορα) τε[ς] ὤ-
γονή βεβαίως δὲν ἕνεται νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς βροιλίσσαν, ἧτις φορεῖ
λαμπρὰν καὶ καθαρὰν στολὴν.

σ. 55, 15 γέλωτά τ' ἐξώφλησε — μέγα(ν): γρ. γέλωτά τε(ε)ῶ-
φλησε — μέγα(ν). Τὸ γέλωτα ἀφλισκάνειν γνωστότατον.

σ. 55, 25 ἄς: γρ. ὄς. Τὸ ἄ, ταρασσεὶ τὸν νοῦν τοῦ στίχου.

σ. 55, 27 νέμει: γρ. νέμοι.

σ. 56, 6 Ὁ στίχος δεῖται διορθώσεως.

σ. 56, 24 αὐταὶ γυναῖκες! ὡς ἀπορρήψασαι φύσιν: γρ. οὔσαι²
γυναῖκες, ὡς ἀπορρήψα[σα]ι φύσιν, κλπ. Πρὸς στίχ. 25—26 το-
σοῦτον ἠεπάσαντα... ὡς τῆξαι (τόνταξις ὁμοιοτάτη!). Διὰ τῆς διορθώσεως
ἡμῶν ἐσοδοῦται καὶ τὸ μέτρον.

σ. 58, 5 γρ. φανεροῦ[ν]ται. Ἀττικὴ σύνταξις¹ πρὸς στίχ. 3 τὰ ἄριστα
μίννυται.

σ. 58, 13—14 γρ. καὶ παρθένος τίκτε(ι τε) — ὠφθῆ παρ-
θένος. Οὕτω ἐσοδοῦται καὶ τὸ μέτρον.

σ. 58, 22—23 Οἱ στίχοι ὀφείλουσι νὰ στιχθῶσιν οὕτω: σπήλαιον,
εὐτελεῖ... πλούτου, ... ἀδοξία.

σ. 58, 24 σὺ... ὡς οἶδας, ὡς εἶωθας εὐλόγως, πάτερ: γρ. σὺ... ὡς οἶ-
δας, ὡς εἶωθας, εὐλόγει, πάτερ. (Οὕτω κεῖται καὶ ἐν τῷ κώδικι).

σ. 58, 26 Ἡ λ. ἤμην, ἧν ὀβελίζει ὁ Σ. Λ., κεῖται μετὰ τὴν λ.
εἶπερ. Γράφε χάριν τοῦ μέτρον: εἶπερ ἧ[μη]ν.

Τοῦ εἶπερ ἦν ἀπόδοσις εἶναι τὸ κατωτέρω (σ. 59, 3) οὐκ εἶχον
ἄν, ὡς ὀρθῶς διορθοῦται ἐν Νέῳ Ἑλληνομνήμονι 16 (1922) σ. 62.

σ. 59, 12 τέρποντας: Ὁ ποιητὴς ὥρσιλε νὰ γράψῃ τέρποντας.

10. 3. 23.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Χ. ΧΑΤΖΗΣ

Καθηγητής.

1. Ὁ Σ. Λάμπρος διορθώσε γυναικόσ.

2. Μετοχή ἐναντιωματική.